

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Սիրեցե՛ք զ՛միմյանս

Վարդակարմիր Գողգոթային վեհ գագաթ
Միշտ փալփրլող, սիրո անշե՛ջ ճառագայթ,
Դեռ կրսպասե՞ս թափել սրտից քու սրլաք.
Չո՞վ կը հրսկես, վիհ և անդու՞նդ, թե կըմախք.
Ո՞ր սև ժայռից մեջ մարեցավ այն բեկբեկ
Բարբառն վրսեմ, թե «ըզմիմյանս սիրեցե՛ք»:

Ծածկե ամպով կարմիր կողերդ, Գողգոթա՛,
Եվ թող խայտան ցավոտ ոսկերք սև Հուդա...:
Ժանգոտ ու գուլ թուրերն առին կարմիր փայլ,
Նոր կրոնին հետ արյան հեղեղն առավ քայլ...
Թնդանոթին առջի բոմբյունն խեղդեց սեզ
Չհագագըն քաղցր, թե «ըզմիմյանս սիրեցե՛ք»:

Մարդագոհով Վատիկանի մրխացին
Ծխնելույզքը, կամարքը «փա՛ռք» գոռացին,
Փոխ-Քրիստոսք խաչն ըրին դաստակ կացինի՝
Սև դրոշ մը ատելության արյունի.
Դարուց մոխրեն կամ ամպերեն հուսա հեք
Չրկյալն լրսել, թե «ըզմիմյանս սիրեցե՛ք»:

Տնանկին դամբանը կ'անհետի ոտնակոխ,
Տընակին մեջ մարի առկայծ կանթեղն հող,

Այն սուրբին մեջ սոթի տրդեկք կը հեծեն,
Դոյակըն խրախ մինչև լույս ջահք կը հյուծեն,
Հարուստին կառք ժխորով կ'անցնի սրբարշավ,
Հեքին դագաղն իր գերեզմանն լուռ իջավ...:

Գեթսեմանին իջնող հրեշտակն դալկահար,
Որ գեղ, ծաղիկ, արցունք ու փառք չը ճանչնար՝
Նորա ցուրտ գոգն աղքատը սոսկ կ'ըսփոփի,
Ճոխն ու տրնանկ պատանին մեջ կ'ըլլան մի.
Կայծակնաթև թե մըռընչեն մըրըրիկներ
Թե «սիրեցե՛ք գ'իրար», հեքն հոս չեն սիրեր:

1869